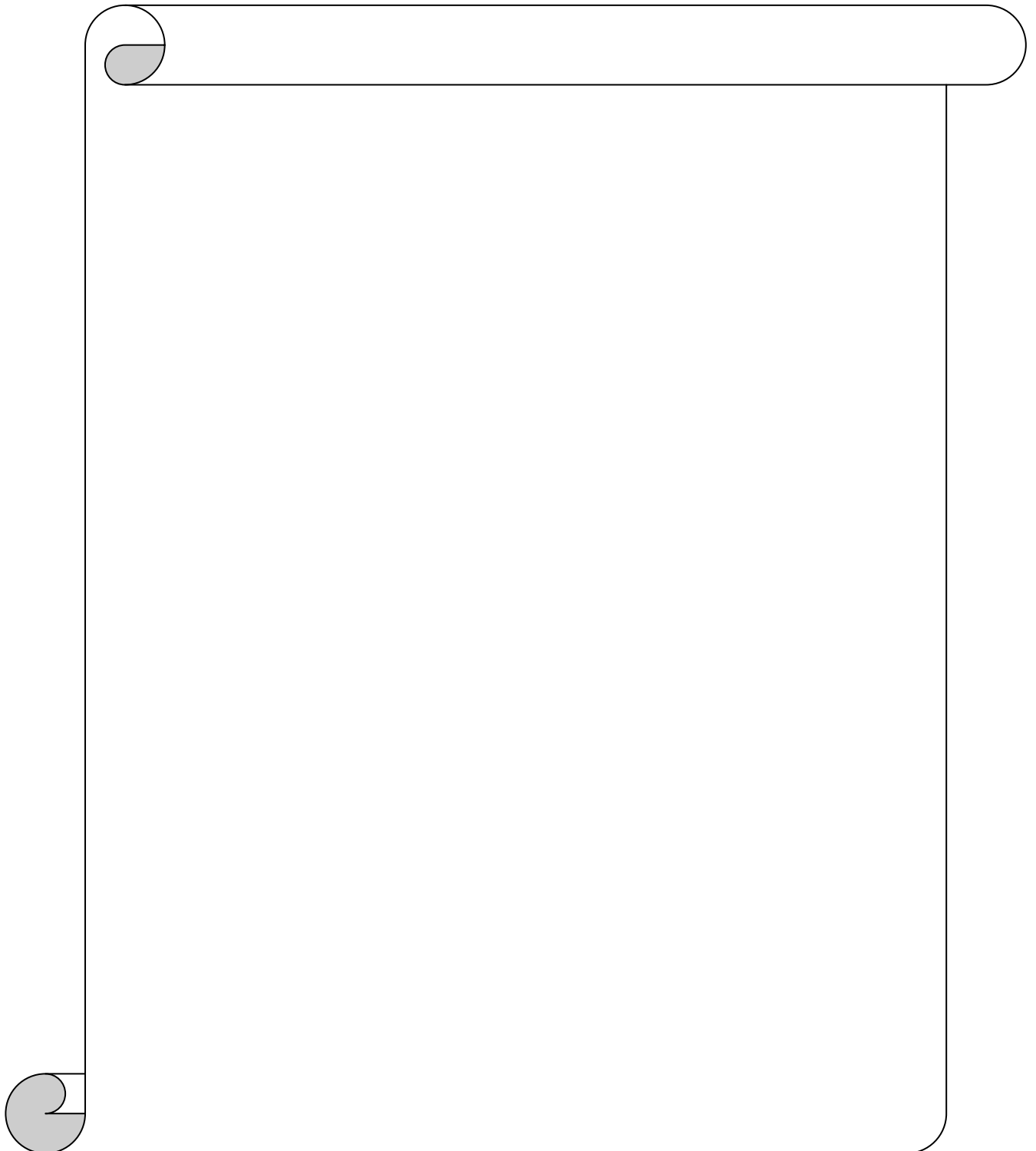

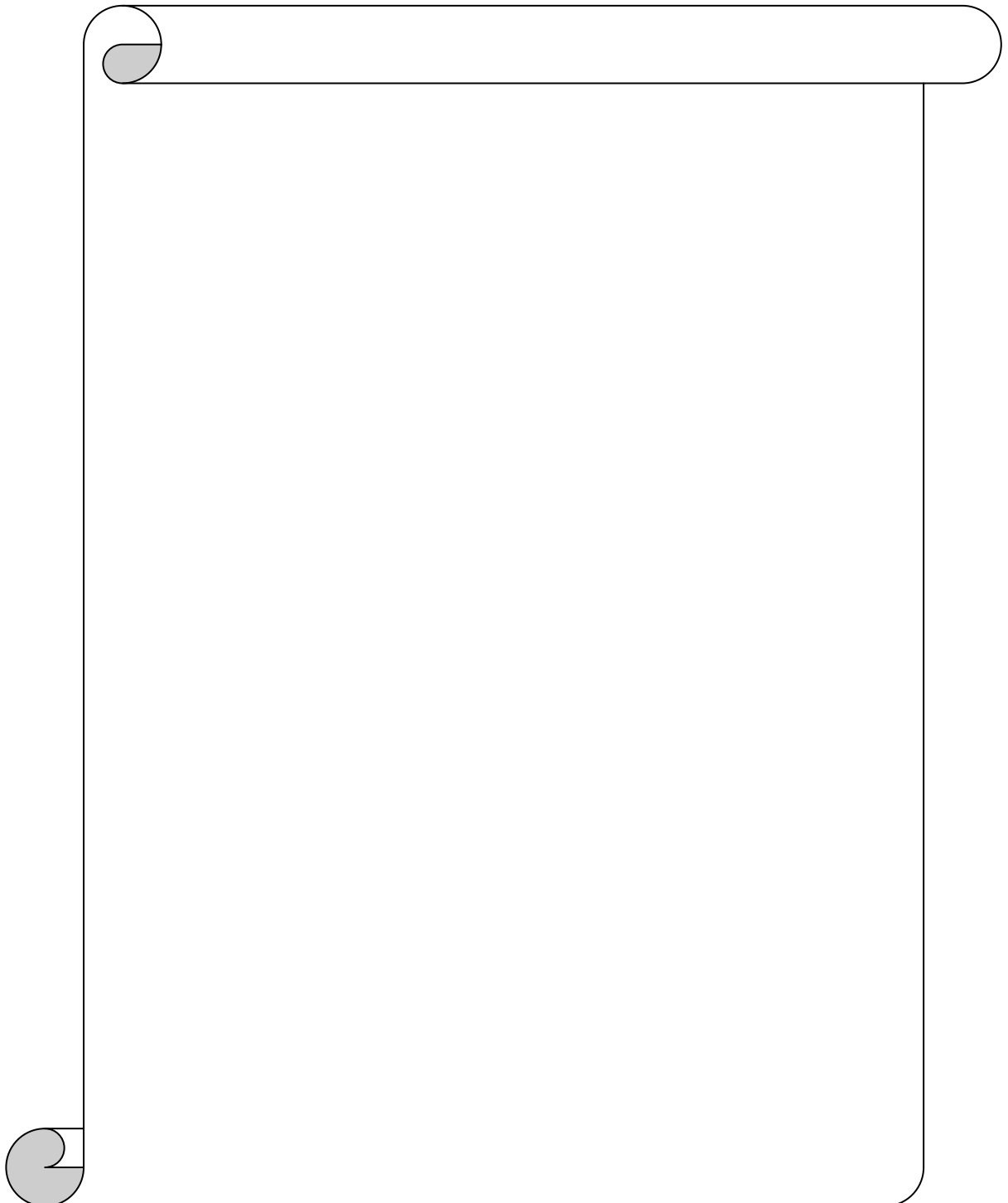
Ἀπολυτίκιον εἰς τό Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

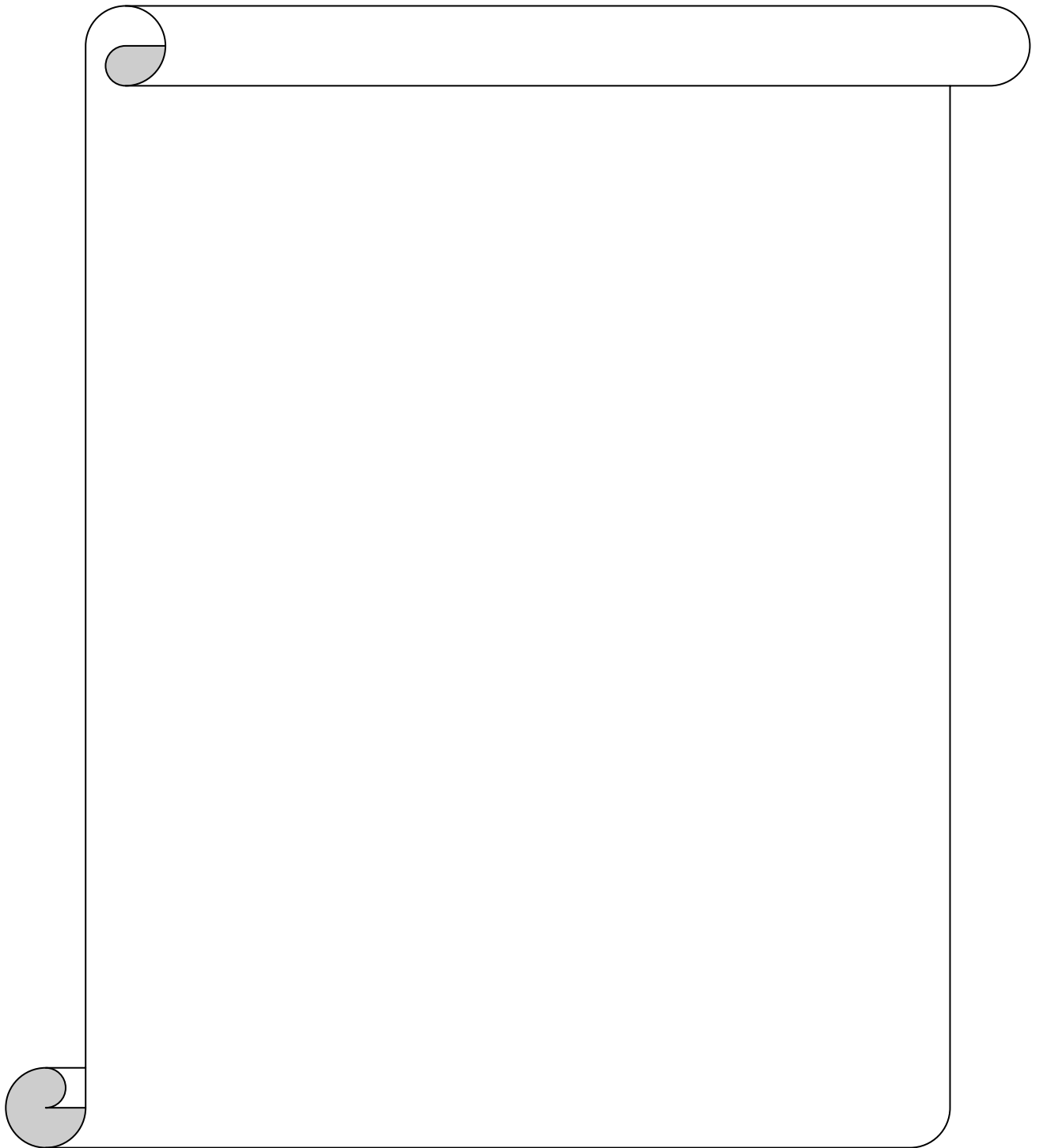
Απολυτίκιον Εισοδίων Υπεραγίας Θεοτόκου

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ
προκήρυξις ἐν Ναῶ τοῦ Θεοῦ, τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν
τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαῖρε τῆς
οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

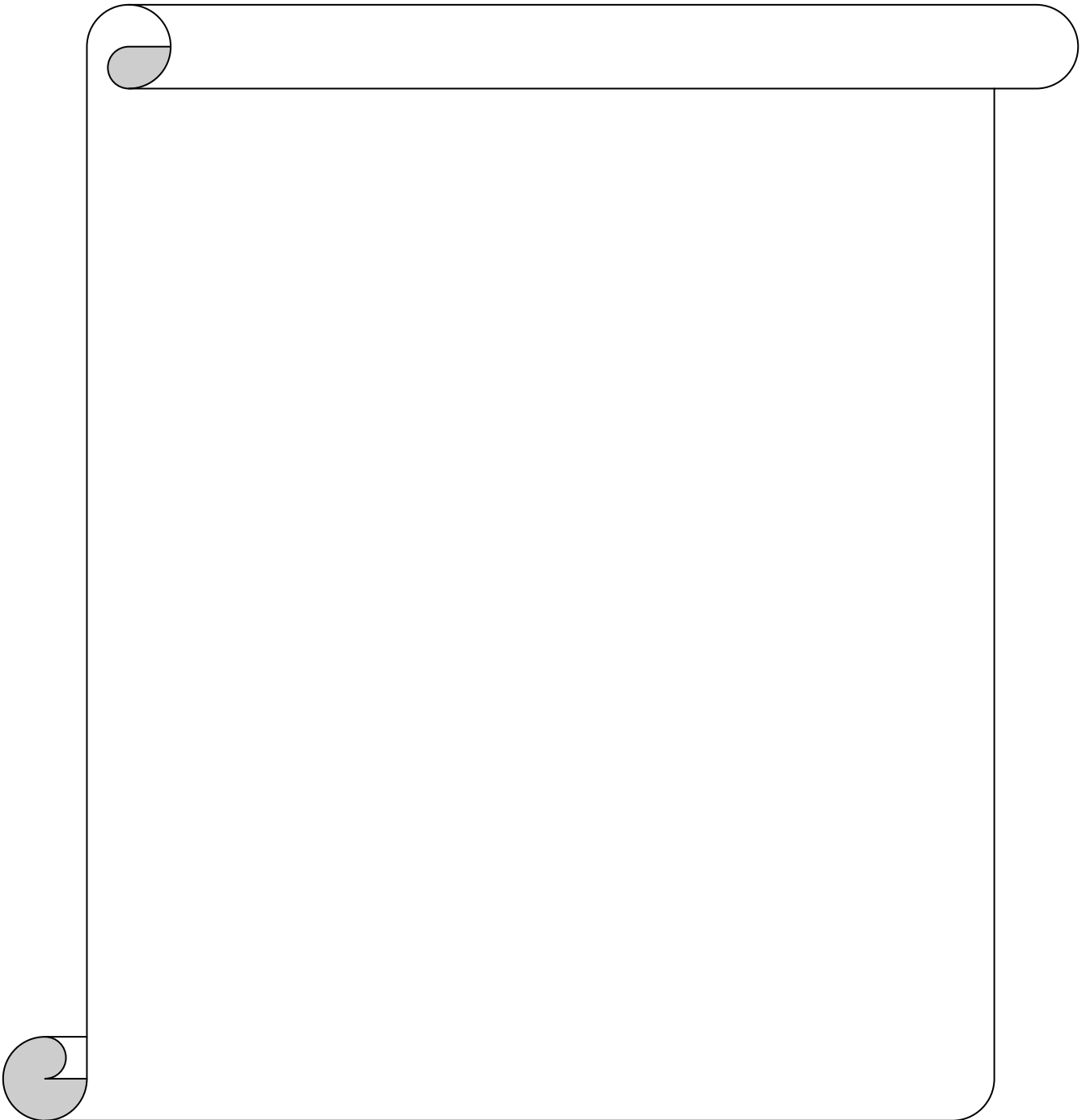
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ, τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

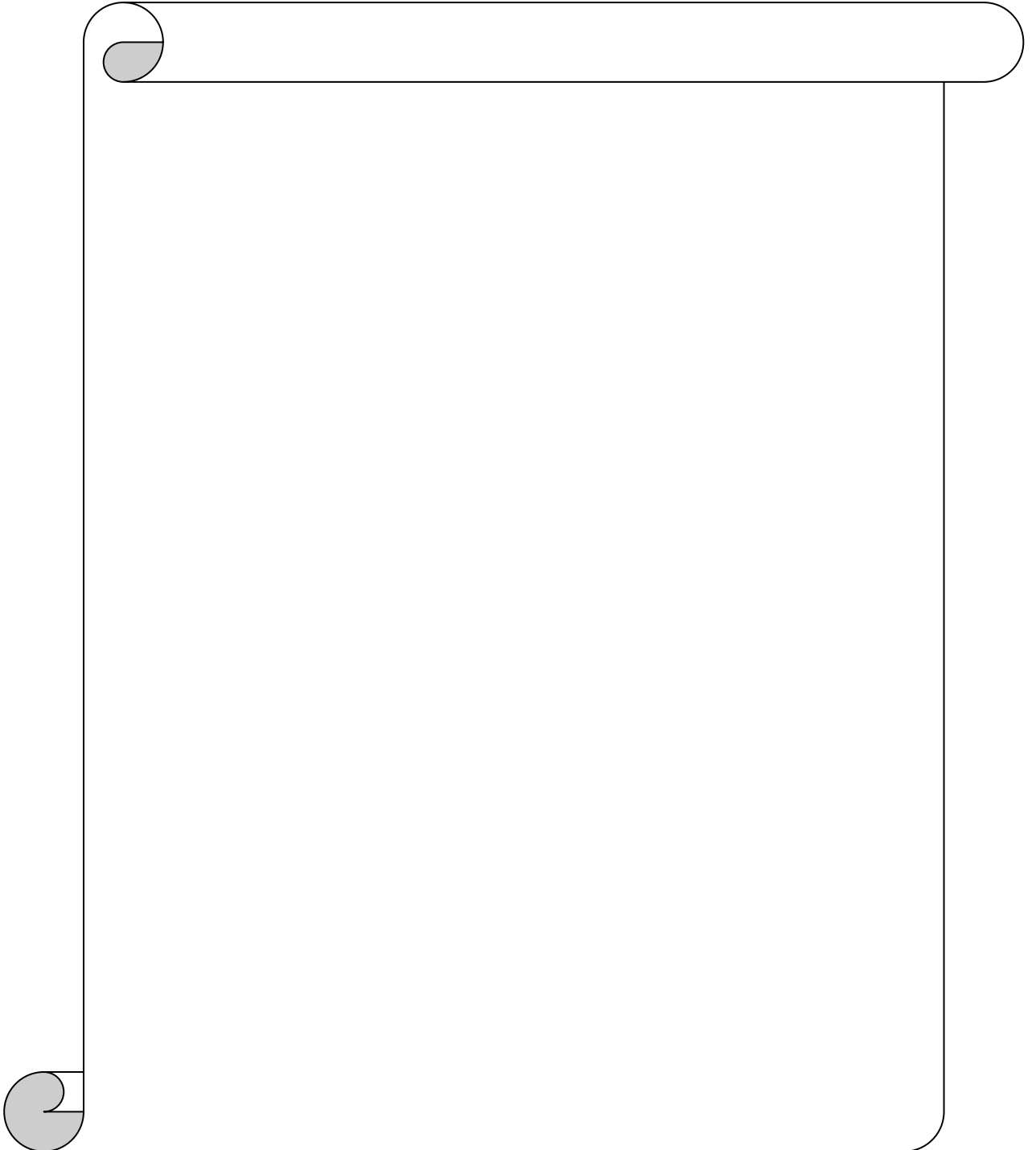
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

**Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως·
ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες
ὑπό ἀστέρος ἐδιδάσκοντο .
Σέ προσκυνεῖν, τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
καί Σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν·
Κύριε δόξα σοι.**

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες
Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς
πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οι Συμβολισμοί στις εικόνες της Παναχίας

(<https://mountathostoday.wordpress.com>)

Μητέρα, προστάτιδα, τιμώμενη, ιερό πρόσωπο. Η Παναχία κατέχει πρωταρχική θέση στον σεβασμό των χριστιανών σε κάθε γωνιά της Ελλάδας.

Η μορφή της Παναχίας

Η Πανάχραντος και Υπερευλογημένη μητέρα όλων μας είναι το πιο αγαπημένο και τιμημένο πρόσωπο της ορθόδοξης θρησκείας μας μετά τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Σύμφωνα με την παράδοση ο [Ευαγγελιστής Λουκάς](#), αν και γιατρός, (φρόντιζε και την ίδια) ήταν ο πρώτος που ασχολήθηκε και αποτύπωσε το γεμάτο ευγένεια και αρχοντιά πρόσωπό Της. Όταν

αντίκρισε η Παναχία το έργο του απάντησε ευλογώντας τον: «η

χάρης του εξ εμού
τεχθέντος είν, δι' εμού,
μετ' αυτών». Με αυτόν
τον τρόπο

καθιερώθηκαν πρότυπα
για όλες τις επόμενες
εικόνες της που μέσα
στο πέρασμα του χρόνου
φανερώνουν
αναλλοίωτη την
κεχαριτωμένη μορφή
Της. Σύμφωνα με τον
Διονύσιο εκ Φουρνά, τα
χαρακτηριστικά Της
φανερώνουν εξαιρετική
και διαχρονική ομορφιά
μιας και είναι καθαρά
πνευματική.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της Παναχίας

Το χρώμα του προσώπου Της είναι σταρένιο και φωτίζεται από μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια που έχουν οξύ βλέμμα και είναι στεφανωμένα με μακρυά μαύρα φρύδια. Η μύτη Της λεπτή και ίδια δηλώνει την ευθύτητα του χαρακτήρα Της, ενώ το μικρό στόμα Της, καθώς και ο κεκρύφαλος που κρύβει τα ξανθά Της μαλλιά, αφήνοντας ακάλυπτους μόνο τους

λοβούς των αυτιών δείχνουν εγκράτεια και σοβαρότητα. Ο λαιμός Της είναι μακρύς, καθώς και τα λεπτοκαμωμένα θεοδόχα χέρια και δάχτυλά Της, το δε ανάστημα Της μέτριο. Όλη η μορφή της

Παναχίας είναι γεμάτη συμβολισμούς και δογματικές διδασκαλίες. Τα μεγάλα μάτια της βλέπουν μέσα στην καρδιά μας, η λεπτή της μύτη δείχνει αληθινή αρχοντιά και ελευθερία από τη δυσωδία του κόσμου, τα καλυμμένα αυτιά και μαλλιά της δείχνουν αληθινή σωφροσύνη και σεμνότητα.

Τι συμβολίζουν τα ρούχα της Παναγίας

Τα ρούχα Της τα είχε υφάνει η ίδια και ήταν βαμμένα με φυσικό τρόπο. Τα παπούτσια Της έχουν ζωηρό χρώμα κόκκινο. Το εσωτερικό μάτιο ζωγραφίζεται συνήθως σε αποχρώσεις πράσινου-μπλε και συμβολίζει την ανθρώπινη φύση, ενώ ο εξωτερικός μανδύας σε χρώμα βαθύ κόκκινο (πορφυρούν) και συμβολίζει τη θεϊκή ιδιότητα. Σε κάποιες απεικονίσεις της Παναγίας ο μανδύας στολίζεται με χρυσά βειρήτια και κρόσσια στα манίκια. Στις πολύ παλαιότερες εικόνες τα κρόσσια σχημάτιζαν γράμματα και διαβαζόταν η φράση: «εν κροσσωτοίς χρυσοίς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» (ψαλ.44',14). Τα κρόσσια συμβολίζουν τις αμέτρητες αρετές που απέκτησε με την χάρη του Αγίου Πνεύματος μετά την συγκατάθεση Της να κυοφορήσει τον Σωτήρα. Οι πτυχώσεις των ενδυμάτων δεν φανερώνουν την φυσική κίνηση αλλά τον πνευματικό παλμό της Παναγίας.

Τι συμβολίζουν τα παρθενόσημα της Παναχίας

Στις εικόνες της Παναχίας το σύνηθες είναι να εικονογραφείται με τρία χρυσά αστέρια στους ώμους και την κεφαλή, τα λεγόμενα παρθενόσημα. Αυτά παραπέμπουν στο αιετάρθενο της Παναχίας μας, καθώς υπήρξε παρθένος πριν την σύλληψη του Υιού Της, κατά τη διάρκεια του τοκετού και μετά από αυτόν. Τα αστέρια αυτά είναι οκτάκτινα. Οι οκτώ ακτίνες συμβολίζουν τις οκτώ ημέρες της Δημιουργίας. Η Θεοτόκος μάς εισάγει στην όγδοη ημέρα. Το Άγιον Πνεύμα διέτρεχε τους αιώνες της ανθρώπινης ιστορίας και τις γενεές των ανθρώπων να βρει πρόσωπο κατάλληλο για την ενσάρκωση του δεύτερου προσώπου της Αγίας Τριάδος. Και την βρήκε στην Παναχία μας. Η Θεοτόκος μυστικώς συμβολίζει την όγδοη ημέρα, το τέλος της εξορίας μας, το τέλος του θανάτου. Σε κάποιες εικόνες της Παναχίας αντί για αστέρια εμφανίζονται άγγελοι, ενώ το ένδυμά της είναι στολισμένο με σύννεφα.

Ένθρονη Παναχία

Ο κύριος εικονογραφικός τύπος της ένθρονης Παναχίας με τον Χριστό στη μητρική αγκαλιά Της, να τον κρατεί τρυφερά ή καθισμένο στα πόδια Της και ευλογούντα, ενώ στο αριστερό χέρι κρατεί

ειλητάριο, γνωρίζουμε πως είναι θέμα από τα ψηφιδωτά των πιο υπέροχων μνημείων της Ορθοδοξίας, την Αγία Σοφία της Κωνσταντινούπολης και της Νίκαιας (προεικονομαχικά) καθώς και της Θεσσαλονίκης, που μπήκε αμέσως μετά την Εικονομαχία. Θα λέγαμε πως με πρότυπα αυτά, τα υπέροχα δείγματα βυζαντινής τέχνης, πλάστηκε ο τύπος της Παναχίας που στόλισε έκτοτε όλες τις αψίδες του αγίου βήματος, όπου συναντούμε αυτό το θέμα. Ο χώρος αυτός θα μείνει για πάντα ο χώρος της Παναχίας όπου θα σημαίνεται η μετοχή Της στο μυστήριο της σωτηρίας του κόσμου.

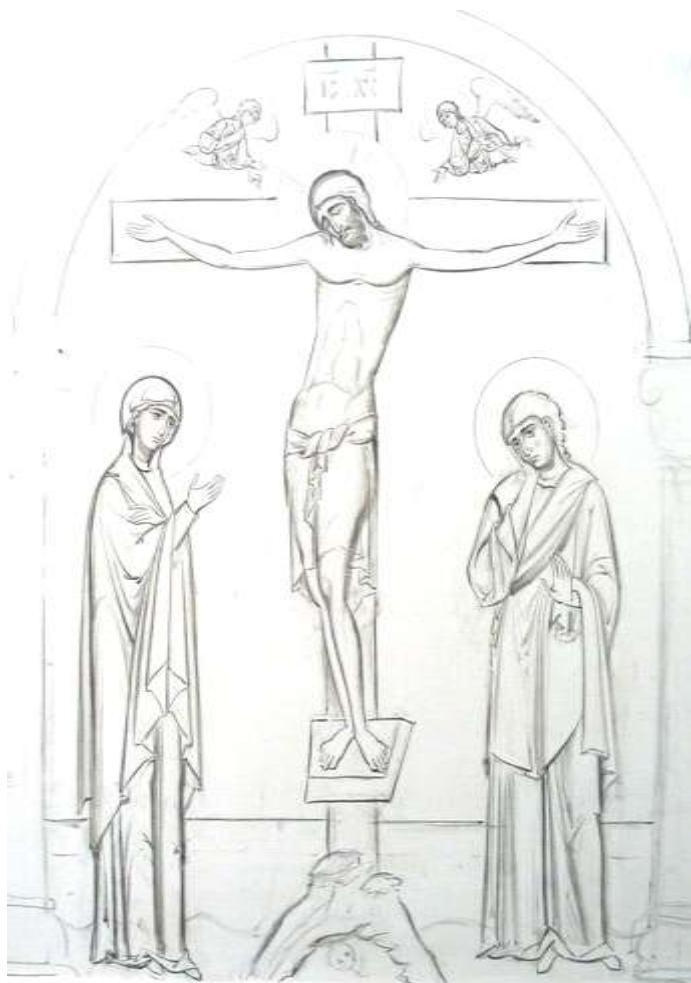

Η Παναχία στη Σταύρωση

Η σταύρωση έχει ως κεντρικό σημείο και αναφορά το Χριστό. Το πρόσωπο της μάνας επισκιάζεται όμως παραμένει η τραχική φιγούρα η οποία υπομένει κάτω από το Σταυρό. Η Παναχία στην εικόνα της Σταύρωσης είναι στα δεξιά του του Χριστού και προσπαθεί να συγκρατήσει τον πόνο της, χωρίς να αναλύεται σε δάκρυα. Συμμετέχει στο Πάθος, με αξιοπρεπή στάση. Βρίσκεται σε πλήρη κοινωνία με τον

Υιό και Κύριο της, και συγκατατίθεται στην Αγάπη Του, που προσφέρεται θεληματικά στη θυσία. Τείνει να αποσπαστεί από την συντροφιά της και να πλησιάσει στο Χριστό, που και Εκείνος συγκαταβαίνει και κλίνει το κορμί του προς αυτήν. Με το αριστερό χέρι ακουμπά το πρόσωπο της και το δεξί υψώνεται προς τον Σταυρό. Η σταύρωση και ο θάνατος του Χριστού παραμένουν και για τη Θεοτόκο πραγματικό μυστήριο. Όμως άσχετα με το μέγεθος της λύπης της είναι συγκρατημένη και αξιοπρεπής, χωρίς ξεσπάσματα και έντονες κινήσεις που προδίδουν απουσία πίστewς σ' Εκείνον που πρόκειται σε λίγο να νικήσει το θάνατο.

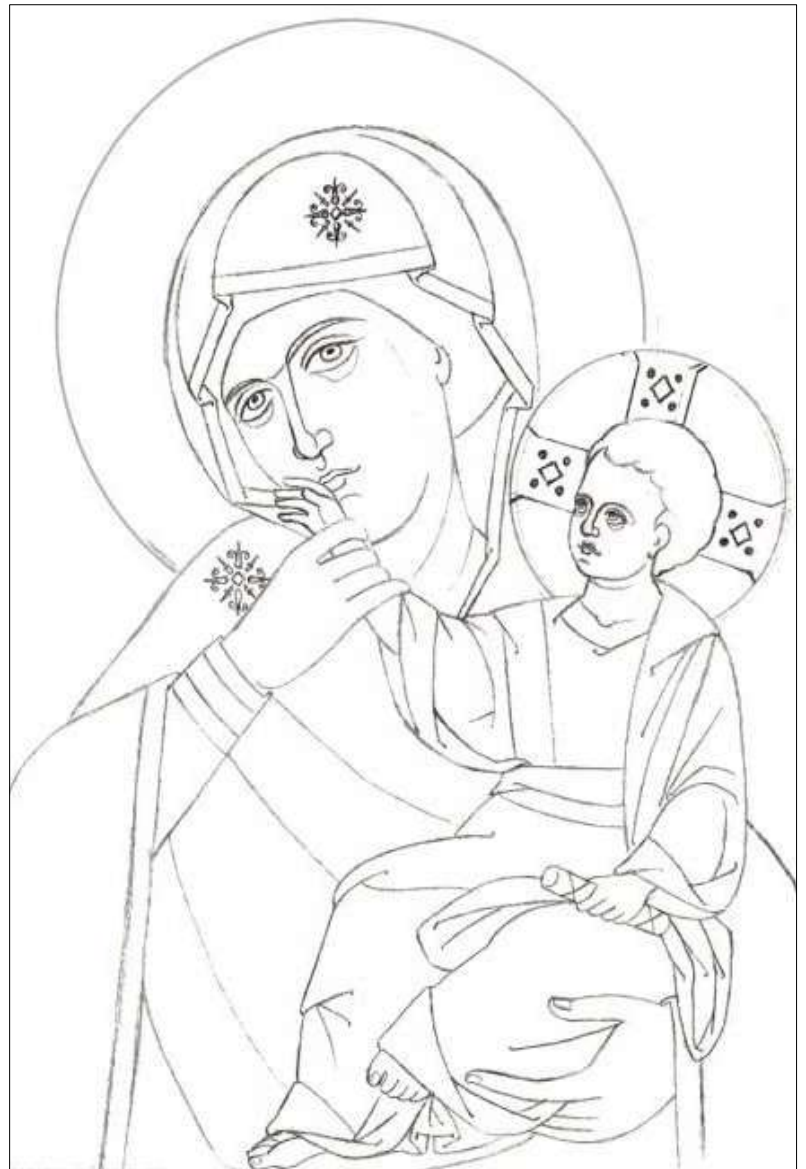

Η Παναχία Παραμυθία

Το ιστορικό της εικόνας της Παναχίας Παραμυθίας είναι ότι δια μέσου αυτής της εικόνας το 807 η Παναχία ειδοποίησε τον ηγούμενο της [Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου](#) Αγίου Όρους να μην ανοίξουν τις πύλες της Μονής, γιατί επρόκειτο να εισέλθουν πειρατές. Στην εικόνα απεικονίζεται η Παναχία να κρατά το χέρι του Χριστού κάτω από το στόμα της και να κλίνει το κεφάλι

της δεξιά για να το αποφύγει. Η έκφραση του προσώπου της είναι γεμάτη απέραντη επιείκεια, αγάπη, συμπάθεια και μητρική στοργή. Ο Χριστός παρόλο που παριστάνεται ως βρέφος έχει αυστηρό πρόσωπο ως Κριτής. Η θεά της γλυκιάς έκφρασης του προσώπου της Παναχίας ξεκουράζει, αναπαύει, γαληνεύει και παρηγορεί την ψυχή του ανθρώπου.

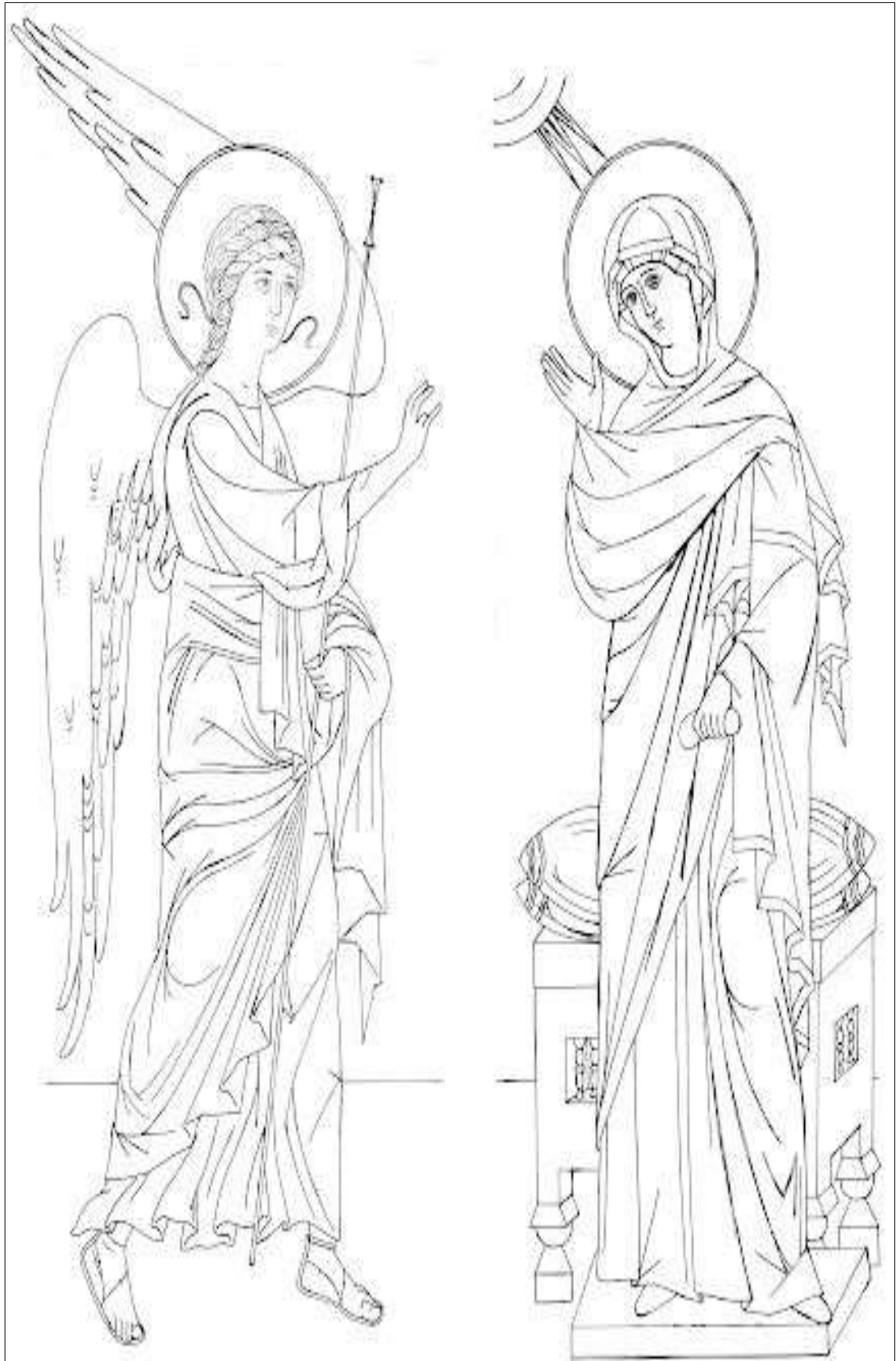
Η Παναχία Σουμελά

Η θαυματουργή εικόνα της Παναχίας Σουμελά σύμφωνα με την παράδοση της Ορθοδόξου εκκλησίας είναι έργο του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Λουκά. Το όνομα Σουμελά ετυμολογείται από το όρος μελά και του ποντιακού ιδιώματος σού, που σημαίνει «εις το» ή «εις του» και έγινε Σουμελά «εις του Μελά». Την εικόνα της Σουμελά, έφερε στην Αθήνα, μετά το θάνατο του Λουκά, ο μαθητής του Ανανίας και την τοποθέτησαν σε

περικαλλή ναό της Θεοτόκου. Για αυτό το λόγο, αρχικά είχε ονομαστεί ως η Παναχία η Αθηνιώτισσα. Το 386 μ.Χ. με Βαθιά πίστη και απόλυτη εμπιστοσύνη το πρόσωπο της οι Αθηναίοι μοναχοί Βαρνάβας και Σωφρόνιος ιδρύουν το μοναστήρι της στο όρος Μελά της Τραπεζούντας, όπου ως των ξεριζωμό των Ελλήνων της Ανατολής έζησαν εκατοντάδες μοναχοί και ασκητές. Η παράδοση λει ότι οι μοναχοί, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της Παναχίας, ακολούθησαν την πορεία της εικόνας της που πέταξε ως τον Πόντο. Πέρασαν από τα Μετέωρα, τη Χαλκιδική και από την παραλία της μονής Βατοπεδίου, ένας άγνωστος τους πήρε με το καράβι του και τους πήγε ως τη Μαρώνεια. Από κει, πεζοπορώντας πέρασαν τη Ραιδεστό, έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη και με ένα πλοiάριο πήγαν στην Τραπεζούντα. Εκεί, τους εμφανίσθηκε και πάλι η Παναχία, πληροφορώντας τους ότι η εικόνα της προπορεύεται στο όρος Μελά. Με πυξίδα τον Πτυξίτη ποταμό, ανηφόρησαν προς το όρος, όπου βρέθηκαν μπροστά σε μια σπηλιά από την είσοδο της οποίας παρατήρησαν μια χρυσαφένια λάμψη. Ήταν το φως της Εικόνας της Αθηνιώτισσας. Γονατιστοί και δακρυσμένοι, ευχαρίστησαν την Παναχία και της υποσχέθηκαν ότι στο σημείο, θα χτίσουν προς τιμήν της ναό.

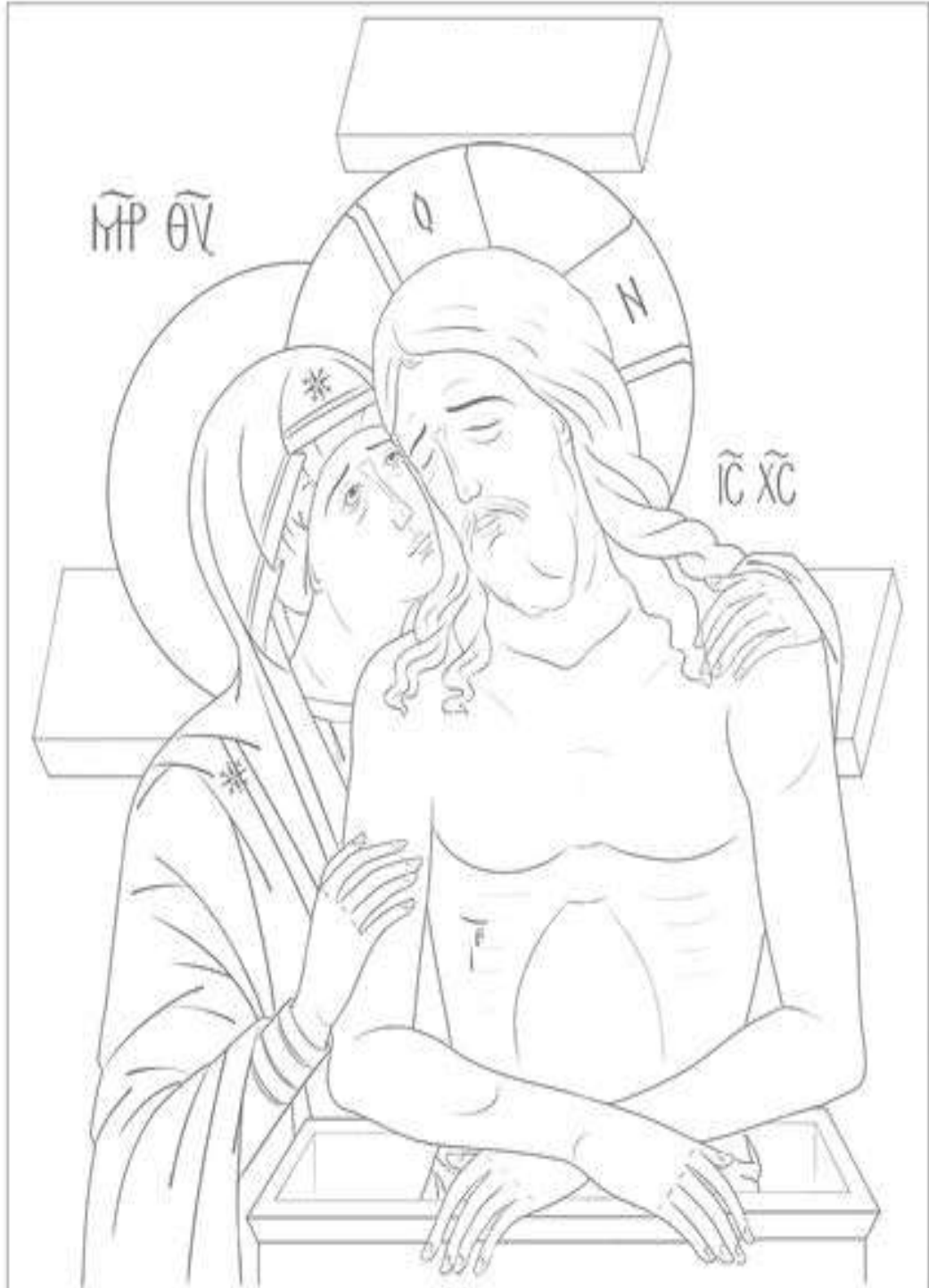
Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

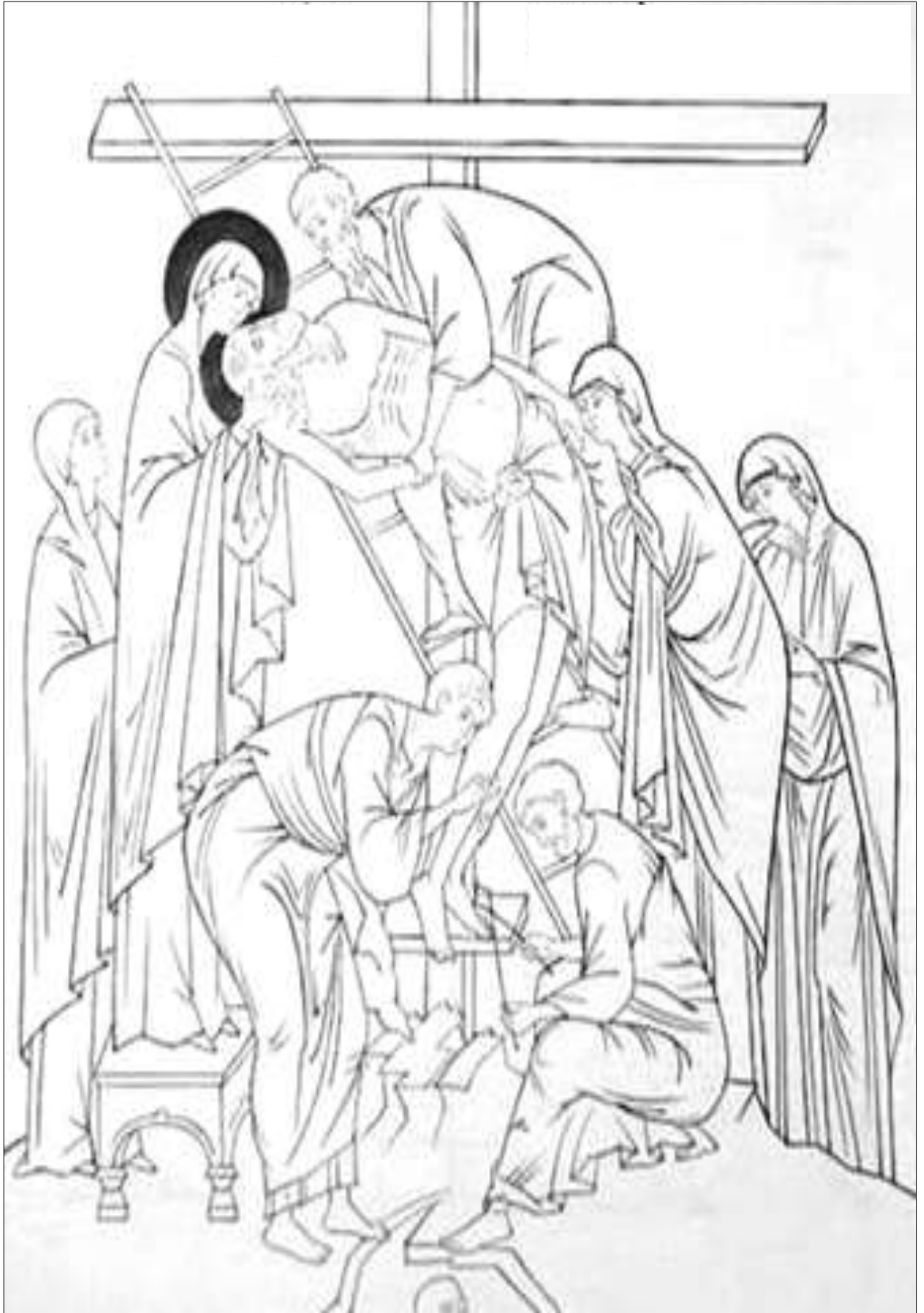
Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

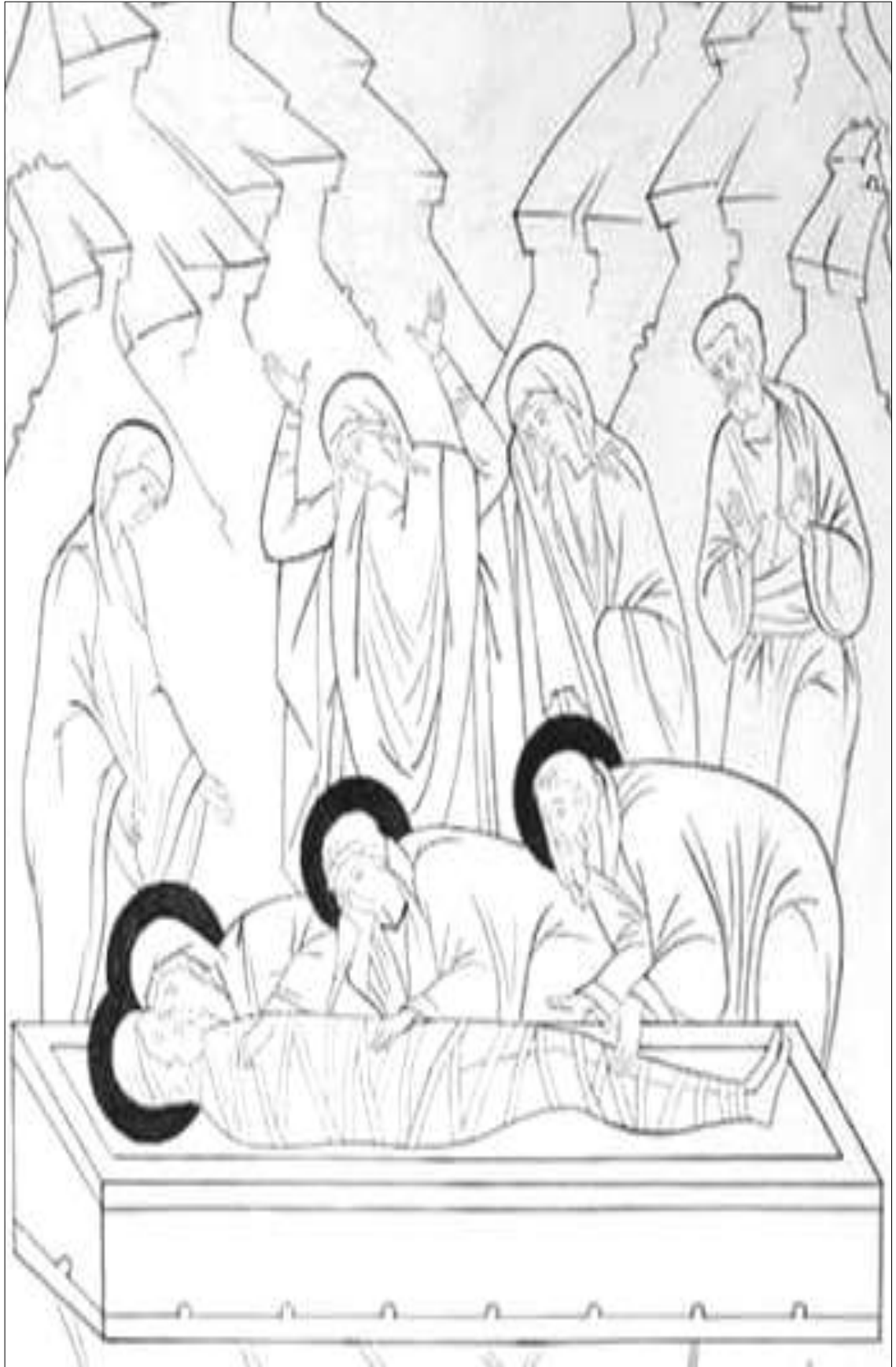
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΗ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

